

**KNIHOVNA
NÁJEMNÝCH
VRAHŮ**

**KIM
ONSU**

THRILLER

**KNIHOVNA
NÁJEMNÝCH
VRAHŮ**

This book is published with the support
of Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

THE PLOTTERS

Copyright © 2010 by Un-su Kim
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © David Petrů, 2019
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-661-0 (pdf)

**KIM
ONSU**

**KNIHOVNA
NÁJEMNÝCH
VRAHŮ**

VENDETA

OBSAH

O POHOSTINNOSTI	5
ACHILLOVA PATA	27
MEDVĚDOVO ZVÍŘECÍ KREMATORIUM	35
KNIHOVNA ZVANÁ PSÍ BOUDA	85
PIVNÍ TÝDEN	113
ŠEDÝ TRH	151
MITO	169
ŠTRIKOVÁNÍ	213
ZUB ZA ZUB	237
HOLIČ A JEHO ŽENA	257
DVEŘE VLEVO	271

O POHOSTINNOSTI

Stařec vyšel na zahradu.

Reseng zaostřil teleskopická mířidla a zabral za natahovací páku. Náboj hlasitě cvakl do komory. Reseng se rozhlédl. Kromě vysokých jedlí natahujících se k obloze se nic nehýbalo. V lese vládlo ticho. Žádné pleskání ptačích křídel, žádné cvrkání hmyzu. V takovém klidu se zvuk výstřelu jistě ponese hodně daleko. Co když ho někdo uslyší a přiběhne sem? Reseng tu myšlenku zapudil. S tím si teď nebude dělat hlavu. Střelba je tu jistě slyšet každou chvíli. Budou si myslet, že jsou to pytláci na lovu divokého kance. Kdo by marnil čas a vlekl se bůhvíjak hluboko do lesa kvůli jedinému výstřelu? Reseng si prohlížel horu na západě. Slunce bylo na dlaň nad hřebenem. Ještě má čas.

Stařec začal zalévat květiny. Některé dostaly pořádný doušek, jiné jen srknout. Konev nakláněl velmi obřadně, jako by jim naléval čaj. Občas trochu zahýbal rameny, jako při tanci, a krátce pohladil některý květ. Pokynul jedné květině a zasmál se. Vypadalo to, že s ní rozmlouvá. Reseng přeostřil a prohlédl si květinu, k níž stařec mluvil. Připadala mu povědomá; určitě už ji někde viděl, ale nevzpomínal si, jak se jí říká. Zkusil si vybavit, co kvete v říjnu – krásenky? cínie? chryzantémy? –, jenže žádné z těch jmen mu k téhle květině nepasovalo. Proč si nemůže vzpomenout? Nakrabil čelo a zápolil se svou pamětí, ale zakrátko

i tuhle myšlenku vyhnal z hlavy. Je to jen kytka – co na tom záleží?

Z opačného konce zahrady se přišoural ohromný černý pes a otřel se hlavou o starcovo stehno. Mastif, čistokrevný. Julius Caesar si tohle zvíře přivezl z dobovačného tažení do Británie a starověcí Římané ho pak využívali k lovu lvů a k nahánění divokých koní. Stařec psa poplácal, ten zavrčel ocasem a začal se mu motat kolem nohou a plést se mu do cesty, když chtěl muž pokračovat v zalévání. Hodil tedy přes zahradu splasklý kopačák, pes se za ním radostně rozběhl a stařec se vrátil ke květinám. Stejně jako prve je zdravil, gestikuloval na ně, promlouval k nim. Pes přiběhl hned zpátky se splasklým míčem v zubech. Stařec mu tentokrát hodil kopačák dál a pes se za ním opět rozběhl. Z litého mastifa, který kdysi lovil lvy, se stal pouhý klaun. A přece se zdálo, že si stařec se psem dobře rozumějí. Opakovali tutéž hru pořád dokola. Vůbec nepůsobili znuděně, naopak je to oba zjevně bavilo.

Stařec skončil se zaléváním, napřímil se, protáhl se a spokojeně se usmál. Potom se otočil a zahleděl se ke svahu hory, jako by věděl o Resengově přítomnosti. Starcova usměvavá tvář se ocitla uprostřed vlasového kříže Resengových mířidel. Ví, že slunce už je níž než na dlaň nad obzorem? Ví, že než se zanoří za horu, bude on sám po smrti? Proto se usmívá? Ačkoli stařec se možná neusmíval. Možná měl tvář do téhle podoby staženou natrvalo, jako by nosil dřevěnou alegorickou masku z vesnice Hahe. Někteří lidé tak zkrátka vypadají. Jejich skutečné emoce nikdy neodhalíte, protože se věčně usmívají, i když jsou uvnitř smutní nebo naštvaní.

Měl by stisknout spoušť už teď? Pokud ji stiskne, mohl by být před půlnocí zpátky ve městě. Napustí si horkou vanu, dá si pár piv, aby se pěkně zmastil, nebo si na gramofonu pustí nějakou starou desku od Beatles a bude vymýšlet, jak

si užije ty peníze, co už míří na jeho bankovní účet. Až dokončí poslední zakázku, mohl by začít žít jinak. Mohl by si otevřít pizzerii naproti střední škole nebo prodávat v parku cukrovou vatu. Reseng si představil, jak dětem rozdává náruče balonků a cukrové vaty a jak klímá pod hřejivým sluncem. Proč by přesně takhle nemohl žít? Ta představa mu najednou připadala naprosto úžasná. Jenže si ji musí schovat na později, až stiskne spoušť. Stařec je zatím naživu a peníze na účtu ještě nejsou.

Stín hory se rychle prodlužoval. Jestli má stisknout spoušť, musí to udělat teď. Stařec skončil se zaléváním a každou chvíli se vrátí dovnitř. Pak bude všechno mnohem těžší. Proč si to komplikovat? Stiskni spoušť. Udělej to a vypadni odsud.

Stařec se usmíval a černý pes běhal s kopačkem v mordě. Starcův obličej byl v puškohledu vidět naprosto zřetelně. Měl tři hluboké vrásky na čele, bradavici nad pravým obočím a jaterní skvrnu na levé tváři. Reseng se zahleděl na místo, kde kulka už brzy provrtá srdce. Starcův svetr, podle všeho ručně pletený, bude za chvíli nasáklý krví. Stačí o malinký kousíček pohnout spouští, úderník dopadne na roznětku náboje ráže 7,62 mm a zažehne střelný prach v mosazné nábojnici. Exploze vymrští kulku vpřed podél drážek ve vývrtu hlavně, kde získá potřebnou rotaci, a následně proletí vzduchem přímo do starcova srdce. Vysoká rychlost a ničivá síla střely zajistí, že při výstupu z těla vytvoří ve spodní části zad otvor, kterým vyrve ven starcovy potrhané vnitřní orgány. Při té představě se Resengovi zjezily chloupky po celém těle. Kdykoli držel v hrsti život druhého člověka, měl z toho zvláštní pocity.

Tak stiskni.

Stiskni už.

A přece Reseng bůhvíproč spoušť nestiskl a místo toho postavil pušku na zem.

„Teď není ta pravá chvíle,“ zašeptal.

Sám by nedokázal říct, proč se tenhle okamžik nehodí. Ale věděl, že pro všechno existuje pravá chvíle. Pravá chvíle na zmrzlinu. Pravá chvíle na polibek. A i když to může znít hloupě, existuje i pravá chvíle na stisknutí spouště a pravá chvíle na kulku v srdci. Proč by neexistovala? A bylo by jistě skvělé, kdyby Resengova kulka vyletěla vstříc starcovu srdci právě tehdy, když taková pravá chvíle nastane. Samozřejmě tady na tu jedinečnou pravou chvíli nehodlá čekat, protože tak dokonalý okamžik by vůbec nemusel přijít, nebo by mu mohl proklouznout přímo před nosem. Jen si zkrátka řekl, že teď ještě spoušť nestiskne. Sám netušil proč. Zapálil si cigaretu. Stín hory přešel přes starcovu chatu.

Když se setmělo, stařec vzal psa domů. V chatě zřejmě nebyla zavedená elektřina, protože uvnitř vládla ještě větší tma než venku. V obýváku hořela osamělá svíčka, ale Reseng puškohledem nedokázal rozeznat žádné detaily interiéru. Na cihlové zdi se chvílemi rozpínaly stíny starce a jeho psa. Teď by Reseng ze svého stanoviště mohl muže zabít jedině v tom případě, pokud by si stařec stoupl se svíčkou v ruce přímo do okna.

Jakmile se slunce zanořilo za hřeben, pohltila tma celý les. Byl bezměsíčný večer; Reseng téměř nedokázal rozeznat ani předměty v nejbližším okolí. Ve starcově chatě svítil jen plamínek svíčky. Tma byla tak hustá, až se zdálo, že sám vzduch zhutněl a ztěžkl. Proč Reseng prostě neodešel, proč i v té tmě setrval na místě? Sám nevěděl. Nejspíš chtěl počkat na úsvit. Jakmile vyjde slunce, vystřelí jedinou kulku – stejně jako už celá léta chodí střílet na cvičný dřevěný terč – a pak pojedou domů. Uložil si nedopalek cigarety do kapsy a vlezl do stanu. Protože se neměl čím zabavit, jen snědl sušenku, zachumlal se do spacáku a usnul.

O dvě hodiny později Resenga náhle probudily těžké kroky v trávě. Mířily přímo k jeho stanu. Tři nebo čtyři nepravidelná

dupnutí. Tělo prodírající se vysokým porostem. Nedokázal rozlišit, co se to k němu blíží. Mohl by to být kanec. Nebo divoká kočka. Reseng odjistil pušku a namířil ji do tmy směrem ke zvuku. Stisknout spoušť zatím nemohl. Slyšel o žoldácích, kteří někde vleže číhali a vystřelili ze strachu do tmy, přestože neviděli, po čem střílejí, a následně zjistili, že trefili jelena nebo policejního psa, nebo hůř, jiného vojáka, který při průzkumu v lese zabloudil. Potom se vedle mrtvolý svého bratra ve zbrani, připraveného o život palbou z vlastních řad, neovladatelně rozbřečeli jako malá holka, až se celé jejich svalnaté, potetované tělo třásl. Velícího důstojníka přesvědčovali: Já ho nechtěl zastřelit, přísahám. A nejspíš opravdu nechtěli. Jenže nikdy dřív nemuseli čelit strachu z věcí, které dupou kdesi ve tmě, a člověk, který má místo mozku svaly, neumí nic jiného než namířit a vystřelit do noci. Reseng nehybně čekal, až se to, co tam dupe, samo ukáže. K jeho překvapení se před ním vynořil stařec se psem.

„Co tady děláš?“ zeptal se stařec.

To byla vážně komická situace. Stejně komická, jako kdyby červený střed terče na střelnici napochodoval až k němu a zeptal se: *Proč jsi do mě ještě nestřelil?*

„Co tady děláte vy? Mohl jsem vás zastřelit,“ odvětil Reseng rozechvěle.

„Ty mě? Nemáš to nějak popletené?“ pronesl stařec s úsměvem. „Tohle je můj pozemek. Ty tady nemáš co pohledávat, jsi tu na cizím.“ Působil uvolněně. I když to rozhodně byla velmi nezvyklá situace, nezdál se ani v nejmenším zaskočený. Naproti tomu Reseng byl zaskočený dost.

„Vylekal jste mě. Myslel jsem, že na mě jde divočák.“

„Ty jsi lovec?“ zeptal se stařec a významně se zahleděl na Resengovu pušku.

„Ano.“

„Tohle je dragunovka. Ty už dneska člověk vidí jen v muzeu. Copak pytláci teď chodí lovit s puškami z vietnamské války?“

„Mně je fuk, jak je stará, hlavně když s ní složím divočáka,“ Reseng se snažil tvářit nenuceně.

„Pravda. Pokud zastaví divočáka, tak je jedno, co je to za pušku. Ono kdyby se dal divočák zastavit jídelními hůlkami – nebo třeba párátkem –, nepotřeboval by člověk pušku vůbec.“

Stařec se zasmál. Pes trpělivě čekal u jeho nohy. Byl mnohem větší, než se zdál v puškohledu. A mnohem hrozivější, než když běhal za splasklým kopačákem.

„Máte pěkného psa,“ řekl Reseng. Stařec na zvíře pohlédl a pohladil ho po hlavě.

„Ano, je to hodný pes. To on tě tu zvěřil. Ale už je starý.“

Pes ani na okamžik nespustil zrak z Resenga. Nevrčel a necenil zuby, ale nepůsobil ani nijak zvlášť přátelsky. Stařec ho znovu poplácal po hlavě.

„Když už tady chceš strávit noc, pojď ke mně do chaty. Venku si uženeš rýmu.“

„Díky za pozvání, ale nerad bych vás obtěžoval.“

„Nijak mě to neobtěžuje.“

Stařec se otočil a se psem v patách vykročil dolů po svahu. Neměl baterku, ale zjevně mu nečinilo potíže najít cestu potmě. Resengovi vířily hlavou myšlenky. Drží nabitou a odjištěnou pušku a jeho cíl je jen pět metrů daleko. Sledoval, jak stařec mizí ve tmě. Potom si hodil pušku na záda a vykročil po svahu za ním.

V chatě bylo teplo. V cihlovém krbu hořel oheň. Nebyl tu žádný nábytek ani výzdoba, jen prošoupaný koberec, stůl před ohněm a pár fotek na krbové římse. Na všech fotkách byl stařec s dalšími lidmi, přičemž on pokaždé seděl nebo stál uprostřed skupinky a ostatní se strnule usmívali, jako

by pro ně byla nesmírná čest, že se s ním smějí vyfotit. Žádný snímek nepůsobil rodinně.

„Není takhle zkraje podzimu na oheň ještě brzy?“ zeptal se Reseng.

„Čím je člověk starší, tím je mu větší zima. A letošní rok mi přijde obzvláště studený.“

Stařec přiložil na oheň několik suchých polínek a na chvíli tím přidusil plameny. Reseng si sundal z ramene pušku a opřel ji o rám dveří. Stařec na zbraň krátce pohlédl.

„Je vůbec v říjnu lovecká sezóna?“

Krátce se mu zalesklo v očích. Od první věty Resengovi neformálně tykal, jako by byli staří známí, ale Resengovi to nevadilo.

„Kdyby měl člověk dodržovat všechny zákony, umřel by hladý.“

„Pravda, všechny zákony se dodržovat nemusejí,“ podotkl stařec. „O to by se snažil jenom trouba.“

Rozhrábl polena kovovým pohrabáčem, plameny hned vyskočily a začaly olizovat dřevo, které ještě nechytilo.

„Mám tady čaj a trochu tvrdého – co by sis dal?“

„Čaj úplně stačí.“

„A nechceš něco silnějšího? Určitě jsi z venku pořádně prochladlý.“

„Já na lovu obvykle nepiju. A když člověk spí venku, může být alkohol i nebezpečný.“

„Tak si dneska bez obav dopřej,“ vybídl ho stařec s úsměvem. „Tady určitě neumrzneš.“

Odešel do kuchyně a přinesl dva plechové kalíšky a láhev whisky. Pomocí kleští opatrně vyndal z krbu konvici s černým čajem. Plynulými, přesnými pohyby nalil čaj do jednoho kalíšku a podal ho Resengovi. Potom nalil sobě a Resenga překvapilo, že si do čaje přidal trochu whisky.

„Jestli ti ještě není teplo, kapka whisky tě najisto zahřeje. Na lov stejně můžeš až ráno.“

„Hodí se whisky do čaje?“ zapochyboval Reseng.

„Proč ne? V žaludku se stejně všechno smíchá.“

Starci se kolem očí udělaly vějířky vrásek. Měl hezký obličej. Zamlada nepochybně sklízel spoustu komplimentů. Díky ostře řezaným rysům působil zároveň drsně i laskavě. Jako by čas mírně obrousil ty nejhrubší hrany a zjemnil jeho povahu. Reseng natáhl ruku s kalíškem a stařec mu do něj kápl whisky. Teplý čaj hned příjemně zavoněl alkoholem. Z opačného rohu obýváku se k nim přiloudal pes a lehl si vedle Resenga.

„Jsi dobrý člověk.“

„Prosím?“

„Santa si tě oblíbil,“ řekl stařec a pokynul k mastifovi. „Pes na první pohled pozná, jestli je člověk dobrý, nebo špatný.“

Takhle zblízka měl pes překvapivě něžné oči.

„Třeba je jen hloupý,“ namítl Reseng.

„Ochutnej ten čaj.“

Stařec se usmál. Zvedl svůj kalíšek ke rtům a Reseng následoval jeho příkladu.

„Není to špatné,“ řekl Reseng.

„Překvapivě, že? V kafi mi chutná taky, ale v černém čaji je lepší. Zahřeje žaludek i srdce. Skoro jako když člověk obejmeme milou ženskou,“ dodal a dětinsky se uchichtl.

„Když má člověk milou ženskou, proč by skončil u objímání?“ ušklíbl se Reseng. „Milá ženská je vždycky lepší než čaj s kořalkou.“

Stařec přikývl. „To máš nejspíš pravdu. Milé ženské se žádný čaj nevyrovná.“

„Ale chutná výtečně, to musím uznat.“

„Černý čaj je nasáklý imperialismem. Ten mu dodává chuť. Cokoli, co je takhle lahodné, v sobě nutně skrývá neuvěřitelné krveprolití.“

„Zajímavá teorie.“

„Mám tu zbytek kančího a brambory. Dáš si?“

„Rád.“

Stařec vyšel ven a vrátil se s hrstkou brambor a zčernalým kusem masa. Maso vypadalo odporně. Bylo celé od hlíny a prachu a místy dosud s chlupy, ale ještě horší byl ten zatuchlý puch. Stařec strčil maso do horkého popela v krbu a celé ho v něm obalil, potom ho napíchl na železný rožeň a zavěsil nad oheň. Pohrabáčem prohrábl plameny a zastrkal do popela brambory.

„Musím říct, že to moc vábně nevypadá,“ podotkl Reseng.

„Žil jsem nějakou dobu v Peru. Tenhle způsob pečení jsem se naučil od indiánů. Nepůsobí to zrovna hygienicky, ale chutná skvěle.“

„Popravdě to vypadá dost odporně, ale jestli je to tajný domorodý recept, tak na tom asi něco bude.“

Stařec se na Resenga usmál.

„Zrovna před pár dny jsem zjistil, že mám s domorodými Peruánci společného ještě něco.“

„A to?“

„Nemám ledničku.“

Stařec otočil maso. Jeho obličej působil v záři ohně velmi vážně. Když propíchal brambory jehlicí, polohlasem jim nakazoval: „Koukejte se pro našeho vzácného hosta dobře upéct.“ Zatímco se maso dělalo na rožni, stařec vypil čaj, dolil si do kalíšku čistou whisky a pak nabídl Resengovi.

Reseng mu podal svůj kalíšek. Líbilo se mu, jak ho whisky pálí v hrdle a jak z prázdného žaludku příjemně sálá vzhůru a rozlévá se po celém těle. Na okamžik si připadal jako ve snu. Tohle by ho vážně nikdy nenapadlo: odstřelovač a jeho cíl sedí u praskajícího ohně a předstírají, že jsou nejlepší přátelé... Pokaždé, když stařec otočil maso, zavanula od něj lákavá vůně. Pes došel ke krbu, aby si maso očichal, ale v posledním okamžiku ucukl a zamručel, jako by se bál ohně.

„No tak, no tak, Santo. Nic se neboj,“ řekl mu stařec a poplácal ho. „Taky dostaneš.“

„Ten pes se jmenuje Santa?“

„Seznámili jsme se na Boží hod. On ten den přišel o pána a já přišel o nohu.“

Stařec nadzvedl lem levé nohavice a ukázal protézu.

„Zachránil mě. Odtáhl mě skoro pět kilometrů po zasněžené silnici.“

„To je tedy seznámení.“

„Nejlepší vánoční dárek, jaký jsem kdy dostal.“

Stařec dál hladil psa po hlavě.

„Na tak velkého psa je dost mírný.“

„Ne úplně. Dřív jsem ho musel mít pořád na řetězu. Jakmile zmerčil někoho cizího, hned útočil. Ale teď na stará kolena se zklidnil. Je to zvláštní. Nemůžu si zvyknout na to, že se takhle kamarádí s lidmi.“

Maso už se podle vůně zdálo hotové. Stařec do něj píchl jehlicí a sundal ho z ohně. Zoubkovaným nožem ho rozkrájel na silné plátky. Jeden dal Resengovi, jeden sobě a jeden Santovi. Reseng oprášil popel a kousl si.

„Zvláštní chuť. Vůbec mi to nepřipadá jako kančí maso.“

„Dobré, co?“

„To jo. Ale neměl byste sůl?“

„Ne.“

„Bez ledničky, bez soli – to je teda život. Domorodí Peruáneci taky žijí bez soli?“

„Kdepak,“ pronesl stařec rozpačitě, „před pár dny mi došla.“

„Lovíte?“

„Už ne. Asi před měsícem jsem našel divočáka chyceného v pytlácké pasti. Byl ještě naživu. Sledoval jsem, jak lapá po dechu, a v duchu jsem si říkal: *Mám ho dorazit, nebo počkat, až dodělá sám?* Kdybych počkal, až umře sám, mohl bych z jeho smrti vinit pytláka, který tam tu past nalíčil; kdybych

ho dorazil, byl bych za jeho smrt zodpovědný já. Co bys na mém místě udělal ty?“

Stařec se nevyzpytatelně usmál. Reseng zatočil kalíškem a polkl zbytek alkoholu.

„Těžko říct. Myslím, že na tom, kdo konkrétně toho divočáka zabil, až tolik nezáleží.“

Stařec se nad tím nejprve krátce zamyslel a teprve pak odpověděl.

„Asi máš pravdu. Když o tom tak přemýšlím, je nejspíš vážně jedno, kdo ho zabil. Každopádně si teď můžeme pochutnat na kančí pečince po peruánsku.“

Stařec se hlasitě rozesmál. Reseng se k němu přidal. Nebyl to kdovíjak povedený vtip, ale stařec se smál dál a Reseng ho hlasitě doprovázel.

Stařec byl v dobré náladě. Nalil Resengovi do kalíšku tolik whisky, že málem přetekla. Potom nalil i sobě a pozvedl kalíšek k připitku. Oba do sebe obrátili celý kalíšek naráz. Stařec vzal jehlici a vylovil ze žhavého popela dvě brambory. Z jedné si ukousl, prohlásil, že je vynikající, a dal druhou Resengovi. Reseng ji očistil od popela a také ochutnal. „Vážně je vynikající,“ potvrdil.

„Neznám nic lepšího než pečenou bramboru ve studený zimní den.“

„Kdykoli jím brambory, vždycky si u toho vzpomenu na jednoho člověka...“ Reseng začínal blábolit nesmysly. Byl v obličejí celý rudý od alkoholu a záře ohně.

„Tuším, že tahle historka nemá šťastný konec,“ podotkl stařec.

„Nemá.“

„Je ten člověk naživu, nebo mrtvý?“

„Dávno mrtvý. Byl jsem tehdy v Africe a uprostřed noci nás povolali k naléhavému případu. Skočili jsme do auta a vyrazili. Šlo o rebelujícího vojáka, který utekl z tábora a držel jako rukojmí jednu stařenku. Byl to mladý kluk – skoro

mu ještě teklo mléko po bradě. Mohlo mu být nanejvýš čtrnáct, možná patnáct. Z toho, co jsme viděli, nám bylo jasné, že je celý vystresovaný a vyděšený, ale nepředstavuje vážné nebezpečí. Ta stařenka mu něco pořád opakovala. On jí jednou rukou mířil kalašnikovem na hlavu a druhou si cpal do pusy bramboru. Všem nám bylo jasné, že jí nic neudělá, jenže pak jsme vysílačkou dostali rozkaz ho zlikvidovat. Někdo stiskl spoušť. Seběhli jsme se k němu, abychom si ho prohlédli. Měl ustřelenou půlku hlavy a v puse pořád tu rozžvýkanou bramboru, kterou ani nestihl spolknout.“

„Chudák. Určitě měl hrozný hlad.“

„Byl to zvláštní pohled, kluk bez půlky hlavy a s bramborou v puse. Jak by to dopadlo, kdybychom ještě deset vteřin počkali? Pořád jsem musel myslet na to, že kdybychom počkali, aspoň by před smrtí stačil tu bramboru spolknout.“

„Ale i kdyby ji spolkl, nic by se tím pro něj nezměnilo.“

„Ne, to samozřejmě ne.“ Resengovi se zachvěl hlas. „Ale stejně je to zvláštní pomyšlení, že umřel s rozžvýkanou bramborou v puse.“

Stařec dopil zbytek whisky a párkrát píchl jehlicí do popela, aby zjistil, jestli tam nejsou ještě nějaké brambory. Našel jednu v koutě a nabídl ji Resengovi, ale ten se na ni tupě zadíval a potom zdvořile odmítl. Stařec si bramboru přeměřil pohledem, pak se zamračil a hodil ji zpátky do popela.

„Mám ještě jednu láhev whisky. Co říkáš?“ zeptal se.

Reseng se na okamžik zamyslel. „Nechám to na vás,“ odpověděl nakonec.

Stařec přinesl z kuchyně druhou láhev a nalil mu. Mlčky popíjeli a dívali se, jak v krbu tančí plameny. Reseng byl čím dál opilejší, připadal si čím dál víc jako ve snu. Stařec nespouštěl zrak z ohně.

„Oheň je nádherný,“ podotkl Reseng.

„Popel je ještě nádhernější, když ho líp poznáš.“

Stařec pomalu kroužil kalíškem a dál hleděl do plamenů. Potom se usmál, jako by se mu vybavilo něco komického.

„Můj dědeček byl velrybář. To bylo ještě v době, než lov velryb zakázali. Přitom nevyrostl nikde u oceánu – pocházel z vnitrozemí provincie Hamgjong, ale odešel za prací do přístavu Čangseng a nakonec se stal nejlepším harpunářem v zemi. Při jedné velrybářské výpravě ho vorvaň stáhl pod vodu. Hodně hluboko pod vodu. Trefil totiž velrybu harpunou do hřbetu, jenže lano se mu omotalo kolem nohy a velryba ho strhla přes palubu. Tehdejší vratké koloniální lodě a chabé harpuny se s tak ohromným zvířetem nemohly měřit. Samec plejtváka dorůstá až osmnácti metrů a může vážit i šedesát tun. Představ si to. To je jako patnáct dospělých slonů. I kdyby to byl jenom nafouklý balon, já bych si s něčím tak ohromným rozhodně nezahrával. Ani za nic. Ale můj dědeček byl z jiného těsta. Zapíchl té obrovské velrybě harpunu rovnou do hřbetu.“

„Co se stalo pak?“ zajímal se Reseng.

„Naprostá pohroma, samozřejmě. Vyprávěl mi, že byl následkem toho pádu z přídě celý zpitomělý a sám nedokázal říct, jestli to celé není jenom sen nebo halucinace. Mezitím ho takhle pořádně namíchnutá velryba táhla do temných hlubin oceánu. Povídal, že když se konečně probral, ze všeho nejdřív uviděl takové modré světlo, které vycházelo z vorvaňových ploutví. A když se na to světlo díval, dočista zapomněl, v jakém je nebezpečí. Když mi to vyprávěl, velice obšírně líčil, jak tajemně, poklidně a krásně to působilo. Osmnáctimetrový behemot s modře zářícími ploutvemi plující černočerným oceánem. Pokusil jsem se namítnout – co nejvládněji, protože měl při těch vzpomínkách slzy na krajíčku –, že velryby nejsou bioluminescentní, takže není možné, aby jim svítily ploutve. Hodil po mně nočník! Ha! Byl hrozně prchlivý. Vyprávěl tu historku každému na potkání. Snažil jsem se mu naznačit, že kvůli těm řečem o ploutvích

to všichni celé považují za výmysl. Ale na to mi řekl jen: „Všechno, co lidi tvrdí o velrybách, je lež. Protože všechno znají jenom z knížek. Jenže velryby nežijou v knížkách, žijou v oceánu.“

Stařec si nalil ještě půl kalíšku a napil se.

„Poté, co ho ten vorvaň stáhl do hlubiny, tak prý omdlel. Když se znovu probral, měl nad sebou noční nebe s měsícem v úplňku a do ucha mu šplouchaly vlny. Pomyslel si, že měl štěstí a že ho moře vyneslo na nějaký útes. Jenže se ukázalo, že leží na hlavě té velryby. K neuvěření, co? Ležel uprostřed oceánu na vorvaňovi, zíral na bóji, voda kolem postupně rudla lepkavou velrybí krví a velryba sama, s harpunou zapíchnutou v hřbetu, ho hlavou držela nad hladinou. Dokážeš si představit něco zvláštěnějšího a nepochopitelnějšího? Slyšel jsem o tom, že velryby vyzvedávají na hladinu poraněného druhu nebo čerstvě narozené mládě, aby se mohli nadechnout. Jenže on nebyl žádný poraněný druh ani velrybí mládě, ba ani tuleň nebo tučňák, byl to můj děda, člověk, dokonce tentýž člověk, který vorvaně trefil harpunou! Vážně nechápu, proč ho ta velryba zachránila.“

„Ne, to skutečně nedává smysl,“ potvrdil Reseng a napil se whisky. „Spíš bych čekal, že ho roztrhá na kusy.“

„Povídal, že i poté, co se mu vrátilo vědomí, ležel na té velrybí hlavě ještě pořádně dlouho. Byla to překerní situace. Co má dělat člověk uvízlý na velrybě? Nebylo tam nic kromě stříbřitého měsíce, tmavých vln, vorvaně chrlicího kýble krve a jeho samotného – zkrátka pěkná šlamastyka. Vyprávěl mi, že když ve svitu měsíce viděl ty spousty krve, začal se té velrybě omlouvat. Měl pocit, že to je to nejmenší, co pro ni může udělat. Chtěl dokonce vytáhnout tu harpunu, jenže to se snáz řekne, než udělá. Hození harpuny je jako špatné životní rozhodnutí: provést to jde raz dva, ale jakmile jsou škody napáchány, už se to nedá vzít zpět. Nakonec aspoň vytáhl nůž, co měl za opaskem,

a odřízl lano. Sotva to udělal, velryba se potopila a vynořila se o kus dál, ale pak se vrátila na místo, kde se můj děda držel bóje a zoufale se snažil zůstat na hladině. Prý ho chvíli sledovala, jak tam sebou žalostně mrská, plný studu, zamotaný v tom lanu od harpuny, kterou sám hodil. Doplula údajně až těsně k němu a prohlížela si ho ohromným tmavým okem, s nevinnou zvědavostí, jako kdyby se v duchu ptala: ‚Jak se takovému škrvrněti, jako jsi ty, povedlo vrazit harpunu do někoho, jako jsem já? Budeš asi odvážnější, než se zdáš!‘ Potom do něj prý hravě štouchla, jako by říkala: ‚To od tebe byla pěkná rošťárna, ty prcku. Příště takovéhle nebezpečné triky radši nezkoušej!‘ Ztratila tolik krve, že z toho zrudla voda všude kolem, a přece jako by byla ochotná nechat celou tu záležitost s dědečkovou harpunou plavat. Kdykoli se ve vyprávění dostal k téhle části, plácl se do kolene a zvolal: ‚Ta potvora měla srdce stejně velké jako zbytek těla! Kam se na ni my, malicherní človíčkové, hrabeme!‘ Vykládal, že s ním vorvaň zůstal celou noc, dokud je nedohonila velrybářská loď. Ostatní velrybáři pátrali po bóji v naději, že dědečka ještě někde objeví. Jakmile se loď vyhoupla na obzor, velryba ho naposledy obeplula dokolečka, jako kdyby se s ním loučila, a znovu se zanořila, ještě hlouběji než prve, s harpunou, do které bylo vyřezané dědečkovu jméno, dosud zapíchnutou v hřbetu. To je historka, co?“

„To tedy je,“ přisvědčil Reseng.

„Poté, co na moři takhle těsně unikl smrti, začal se na velrybařinu dívat úplně jinak než dřív: řekl mojí babičce, že už se tam nechce vrátit. Moje babička byla velice laskavá a trpělivá ženská. Objala ho a prohlásila, že jestli se mu lov velryb tolik protiví, měl by s ním přestat. On jí v náruči brečel jako děcko a opakoval: ‚Já se tak hrozně bál, tak hrozně jsem se bál!‘ A vážně si potom od velrybařiny držel nějakou dobu odstup. Ale tohle ufrňukané období netrvalo dlouho.

Byli chudí, doma byla spousta hladových krků a dědeček nic jiného než házet harpunou neuměl. Nevěděl, jak jinak by všechna ta svoje hladová ptáčata nakrmil. Takže se nakonec vrátil na loď a až do svých sedmdesáti vrhal harpuny po každé velrybě, kterou ve Východočínském moři uviděl. Ale přihodila se mu ještě jedna zajímavá věc: v devětapadesátém narazil na toho samého vorvaně. Přesně třicet let po oné zázračné záchraně. Jeho stará, zrezivělá harpuna mu pořád trčela ze hřbetu, ale velryba si plavala jakoby nic, vznešeně a nenuceně, jako by harpuna byla odjakživa součástí jejího těla. Vlastně to není nic nezvyklého, že velryba přežije útok harpunou a žije dál jako dřív. Dokonce jsem slyšel, že v devatenáctém století ulovili jednu, která měla v těle zaraženou harpunu z osmnáctého století. Každopádně tenhle vorvaň se při spatření velrybářské lodi nedal na útěk, naopak připlaval přímo ke člunu mého dědečka a s harpunou, která trčela nad hladinu jako periskop, ho pomalu obeplaval. Skoro jako kdyby říkal: „Nazdárek! Dlouho jsme se neviděli, příteli! Ale copak to vidím? Pořád lovíš velryby? Ty vážně nevíš, kdy přestat, co?“ Stařec se zasmál.

„To se váš děda v tu chvíli asi pěkně zastyděl,“ podotkl Reseng.

„To nepochybně. Námořníci vyprávěli, že mu stačil jeden pohled na toho vorvaně, hned zaskučel a padl na kolena. Rozbrečel se a volal: ‚Odpusť mi, velrybo! Omlouvám se! Taková hrůza, celé ty roky plaveš s harpunou v zádech! Když jsme se posledně rozloučili, chtěl jsem přestat, přísahám. Ty to nejspíš nevíš, protože žiješ v moři, ale na pevnině to není žádný med. Dodneška bydlím v podnájmu a ta moje sebranka toho tolik spořádá, ani si neumíš představit, co to stojí jenom je nakrmit. Odpusť mi to! Pojdme se sejít ještě jednou a zapijme to spolu. Když chytíš krakatici, aby bylo co zakousnout, tak já zase přinesu kořalku. Deset beden sodžu a jedna grilovaná krakatice by měly stačit. Omlouvám se ti,

velrybo. Moc mě mrzí, že jsem ti zapíchl harpunu do hřbetu. Mrzí mě, že jsem takový trouba.“

„Vážně na toho vorvaně tohle všechno volal?“ zeptal se Reseng.

„Vyprávěli mi, že ano.“

„To byl dost zvláštní chlapík, ten váš děda.“

„To tedy byl. Každopádně po tomhle zážitku už opravdu pověsil velrybářství na hřebík a nadobro odešel z Čangsengu. Odešel do Soulu a trávil veškerý čas s láhví alkoholu. Myslím, že si tam nejspíš připadal jako vězeň, když už nemohl na moře. A kvůli ostnatým drátům nataženým podél osmatřicáté rovnoběžky se nemohl vrátit ani na sever do svého rodného města. A tak kdykoli se opil, našel si nějakou oběť a začal s tou svojí obehrou vorvaní historkou. Vykládal ji pořád dokola, přestože ji všichni slyšeli už aspoň stokrát a nikdo neměl chuť poslouchat ji znovu. Ale on se k ní nevracel proto, že by se chtěl vychloubat svými dobrodružstvími na širém oceánu. Věřil, že lidé by se měli od velryb poučit. Tvrdil, že v dnešní době jsou lidé malí a vychytralí jako krysy a že doby velkých, rozvážných a krásných činů jsou věci minulosti. Éra obrů skončila.“

Stařec se napil whisky. Reseng si dolil a také se napil.

„Ke konci zjistil, že má rakovinu jater v pokročilém stadiu. To nebylo žádné velké překvapení. Coby námořník se naléval kořalkou od svých šestnácti až do dvaosmdesáti. A myslím, že to pro něj vůbec nic neznamenalo, protože sotva přišel od doktorky, už měl zase v ruce láhev. Svolal k sobě všechny svoje děti a řekl jim: ‚Do žádné nemocnice nepůjdu. Když se přiblíží konec, velryba se s tím umí smířit.‘ A k doktorce už víckrát nešel. Zhruba o měsíc později se oblékl do svátečního a vrátil se do Čangsengu. Podle tamních námořníků si naložil do člunu deset beden sodžu, přesně jak o tom tenkrát mluvil, a odvesloval na moře, až se ztratil za obzorem. A nikdy se nevrátil. Jeho tělo se

nikdy nenašlo. Možná vážně vesloval tak dlouho, dokud ve vzduchu neucítil amburu a nevystopoval toho svého vorvaně. A jestli se mu to povedlo, vůbec nepochybuju o tom, že když si pak večer vyprávěli o všem, co se událo za ta léta, co se neviděli, vypili u toho všech deset beden. A pokud se mu to nepovedlo, nejspíš se nechal unášet oceánem a popíjel o samotě, dokud nezemřel. Nebo tam někde pluje dodneška.“

„Tomu říkám konec.“

„Důstojný odchod ze světa. Podle mě by člověk měl mít možnost vybrat si takovou smrt, která důstojně uzavře jeho život. Jenom ten, kdo si skutečně jde svou cestou, si taky může zvolit svoji smrt. Já takový nejsem. Celý život jsem se flákal, takže si důstojnou smrt nezasloužím.“

Stařec se trpce usmál. Reseng nevěděl, jak na to reagovat. Stařec se v tu chvíli tvářil tak zasmušile, že by ho Reseng rád něčím utěšil, ale nenapadlo ho, co říct. Stařec si dolil whisky a jedním hitem ji vypil. Seděli tak ještě dlouho. Kdykoli začaly plameny skomírat, Reseng přidal na oheň dřevo. Takhle spolu v přátelském tichu popíjeli, nová polena postupně chytala, praskala, pak mocně vzplála a nakonec pomalu shořela na řeřavé uhlíky a bílý popel.

„Měl jsem dneska nějakou povídkou. Říká se, že čím je člověk starší, tím častěji by měl otevírat peněženku a zavírat pusu.“

„Ale kdepak, bylo to zajímavé.“

Stařec zatřásl láhví a zadíval se na dno. Zbýval už jen asi kalíšek whisky.

„Nevadí, když to dopiju?“

„Jen do toho,“ pobídl ho Reseng.

Stařec si zbytek nalil a obrátil ho do sebe.

„Už radši pojďme na kutě. Určitě jsi unavený. Měl jsem tě nechat vyspat, a místo toho tady žvaním.“

„Nic se nestalo, byl to příjemný večer, díky vám.“

Stařec se schoulil na podlaze napravo od krbu. Santa se přiloudal za ním a natáhl se vedle něj. Reseng se uložil nalevo od krbu. Stíny dvou mužů a psa tančily na protější zdi. Reseng se zadíval na svoji pušku opřenou u dveří.

„Než ráno odejdeš, udělám ti něco k snídani,“ řekl ještě stařec a otočil se na druhý bok. „Ať nejdeš lovit s prázdným žaludkem.“

Reseng na okamžik zaváhal a pak řekl: „Dobře, něco rád sním.“

Praskání ohně a mastifův dech zněly nezvykle hlasitě. Stařec už nic dalšího neřekl. Reseng dlouho poslouchal, jak stařec a pes ve spánku hvízdavě oddechují, až se k nim nakonec připojil. Spal velmi pokojně.

Když se probudil, stařec už chystal snídani. Byla velmi prostá, jen rýže, kimči z bílé ředkve a polévka ze sójové pasty s kousky brambor. Stařec byl nemluvný. Najedli se mlčky. Po snídani se měl Reseng honem k odchodu. Než vykročil ke dveřím, stařec mu dal na cestu šest vařených brambor zabalených do hadru. Reseng si uzlík vzal a zdvořile se rozloučil. Brambory byly ještě teplé.

Než došel Reseng zpátky ke stanu, stařec už zase zaléval květiny. Stejně jako včera nahýbal konev tak opatrně, jako kdyby naléval čaj. A potom, stejně jako včera, ke květinám a stromům promlouval a gestikuloval na ně. Reseng nepatrně přeostřil. Důvěrně známý květ v mířidlech na okamžik jasně vystoupil z pozadí a znovu se rozmazal. Reseng si pořád nemohl vybavit, jak se jmenuje. Měl se na to starce zeptat.

Byla to hezká zahrada. Nonšalantně tu stály dva tomely a květiny na záhoncích trpělivě čekaly na své roční období. Přišoural se Santa a otřel se starci hlavou o stehno. Muž ho poplácal. Rozuměli si. Stařec hodil přes zahradu splasklý kopačák. Zatímco pro něj Santa běžel, stařec pokračoval v zalévání květin. Co jim to asi říká? Při pozornějším pohledu

bylo vidět, že skutečně trochu kulhá. Škoda, že se ho Reseng včera večer nezeptal, co se mu to s tou levou nohou stalo. Ale teď už na tom nezáleží. Santa se vrátil s míčem. Tentokrát mu ho stařec hodil dál. Santa měl zřejmě dobrou náladu, protože starce nejprve několikrát oběhl a teprve pak vyrazil na konec zahrady pro míč. Vypadalo to, že stařec se zaléváním skončil. Postavil konev a radostně se usmál. Skutečně se směje? Skutečně se ta vyřezávaná dřevěná maska obličeje směje?

Reseng posunul vlasový kříž na mužův hrudník a stiskl spoušť.

ACHILLOVA PATA

Resenga našli v popelnici. Nebo, kdo ví, možná se v té popelnici narodil.

Posledních osmadvacet let mu dělal náhradního otce Starý mýval. Ten, kdykoli se opil, si Resenga kvůli jeho původu rád dobíral. „Našli tě v popelnici před ženským klášterem. Nebo tě možná ta popelnice porodila. Těžko říct. Každopádně moc vznešený původ nemáš. Ale něco pozitivního se na tom určitě taky najde. Třeba to, že popelnice užívaná jeptiškami určitě byla ta nejčistší popelnice široko daleko.“

Reseng si z popichování Starého mývala nic nedělal. Usoudil, že narodit se v čisté popelnici je rozhodně lepší než narodit se rodičům, kteří svoje dítě hodí mezi odpadky.

Do čtyř let žil Reseng v klášterním sirotčinci, načež ho adoptoval Starý mýval a vzal ho k sobě do knihovny. Kdyby byl Reseng zůstal v sirotčinci, kde se výchově dětí přepečlivě věnovaly laskavé jeptišky a kde každého jako jarní slunce oblažovala boží požehnání, vypadal by dnes jeho život nepochybně hodně jinak. Místo toho však vyrostl v knihovně, kde se to hemžilo samými nájemnými zabijáky a lovci lidí. Stejně jako rostlina roste tam, kde zapustí kořeny, také všechny tragédie lidského života pramení z toho, kde dotyčný strávil dětství. A Reseng byl v té době příliš mladý na to, aby ono místo, kde zapustil kořeny, sám od sebe opustil.

V den svých devátých narozenin ležel schoulený v Mývalově proutěném houpacím křesle a četl si *Homérovu příběhy*. Přitroublý trojský princ Paris právě natahoval tětivu, aby vypustil šíp do paty Achilla, hrdiny, kterého si Reseng během četby oblíbil. Jak každý ví, jde o nesmírně napínavý okamžik, a tak Reseng vůbec nepostřehl, že mu za zády už nějakou dobu stojí Starý mýval a sleduje, jak čte. Tvářil se rozzlobeně.

„Kdo tě naučil číst?“

Starý mýval odmítal Resenga posílat do školy. Kdykoli se Reseng vyptával, jak to, že nechodí do školy jako ostatní děti, Starý mýval odpovídal: „Ve škole by ses nenaučil vůbec nic o životě.“ V tom měl pravdu. Přestože Reseng nechodil do školy, za celých těch dvaatřicet let nezažil jedinou situaci, kdy by mu to způsobilo nějaké problémy. Problémy? Cha! Jaké problémy by asi tak měl mít? A tak Starého mývala přirozeně pořádně vyvedlo z míry, když Resenga, který nestrávil ani den ve škole, přistihl s knížkou. Ba co hůř, výraz v jeho tváři naznačoval, že se cítí podvedený.

Zatímco na něj Reseng jen bez odpovědi zíral, Starý mýval změnil tón a pokračoval oním tichým, hlubokým hlasem, který používal, když chtěl někoho zastrašit.

„Povídám: Kdo. Tě. Naučil. Číst?“

Znělo to skutečně hrozivě, jako kdyby se chystal tu osobu, která Resenga naučila číst, okamžitě dopadnout a něco příšerného jí provést. Reseng rozechvěle zapípal, že ho to nenaučil nikdo. Starý mýval se dál tvářil stejně výhružně jako doposud; zjevně Resengovi nevěřil ani slovo, a tak mu Reseng vysvětlil, že se číst naučil sám, z obrázkových knížek. Starý mýval mu vlepil facku.

Reseng se zoufale snažil potlačit pláč a přísahal, že se doopravdy naučil číst z obrázkových knížek. A nelhal. Prolezl všech dvě stě tisíc svazků nacpaných do regálů v bludišti Mývalovy zšeřelé knihovny, vybral si mezi nimi pár takových,

kteře stály za prohlížení (komiks o americkém otroctví, la-
ciný lechtivý časopis a ohmatanou obrázkovou knížku se
žirafami a nosorožci), a když si v nich potom spojoval slova
s obrázky, rozluštil díky tomu, jak funguje korejská abe-
ceda. Teď ukázal na stoh obrázkových knížek v koutě. Starý
mýval k nim na své chromé noze dopajdal a jednu po druhé
si bedlivě prohlédl. Vypadal zaskočeně; patrně sám nechá-
pal, jak se pro všechno na světě tenhle brak dostal do jeho
knihovny. Potom se s týmž podezřívavým pohledem v očích
přibelhal zpátky k Resengovi a vytrhl mu z rukou *Homérovu
příběhy* v pevné vazbě. Dlouho pak upřeně hleděl střídavě
na Resenga a na knihu.

„Čtení knih tě uvrhne do života ve strachu a studu. Tak
co, máš ještě chuť si číst?“

Reseng na něj jen tupě hleděl – jinak ani hledět nemohl,
protože vůbec nechápal, o čem to Starý mýval mluví. Ve
strachu a studu? Jak by kluk, který právě oslavil deváté na-
rozeniny, mohl tušit, co si pod takovým životem představit!
Takový kluk si uměl představit jedině život plný remcání na
večeři, kterou pro něj někdo druhý připravil. Život, v němž
se na člověka hrnou nahodilé události stejně nevyhnutelně,
jako mu kroužek cibule sklouzává z namazaného chleba. Slo-
va Starého mývala mu nepřipadala jako volba, ale spíš jako
hrozba nebo kletba, kterou na něj uvalil. Ta slova působila
podobně, jako kdyby Bůh řekl Adamovi a Evě: „Jestli sníte
tohle ovoce, budete vyhnáni z ráje. Tak co, ještě ho chcete
sníst?“ Reseng měl strach. Nechápal, co se za touhle volbou
skrývá. Ale Starý mýval z něj nespouštěl zrak a čekal na od-
pověď. Sní to jablko, nebo ne?

Nakonec se Reseng trochu sebral, ztuhle zvedl hlavu a se
zaťatými pěstmi a odhodlaným výrazem ve tváři prohlásil:
„Budu číst dál. Vrať mi tu knížku.“ Starý mýval hleděl na
chlapce, který zatínal zuby a s obtížemi zadržoval slzy, a *Ho-
mérovu příběhy* mu vrátil.

Reseng však o vrácení knihy nepožádal proto, že by až tolik toužil si ji dočíst, nebo proto, že by Starému mývalovi chtěl za každou cenu odporovat. Požádal o ni zkrátka proto, že nerozuměl té představě života ve strachu a studu.

Když Starý mýval odešel, Reseng si otřel slzy, které se mu začaly hrnout z očí, a schoulil se na proutěném houpacím křesle do klubíčka. Rozhlédl se po Mývalově setmělé pracovně, v níž se večer šerilo velmi brzy, protože okna byla obrácená na severozápad – rozhlédl se po knihách vyrovnaných až ke stropu a seřazených podle jakéhosi komplikovaného, nepochopitelného klíče, po bludišti regálů, na něž tiše sedal prach, a přemítal, proč Starého mývala tak rozzlobilo, že si čte. Nerozuměl tomu ani dnes, ve svých dvaatřiceti letech, protože dobře věděl, že Starý mýval sám strávil většinu života usazený v koutě knihovny s knihou v ruce. Tenkrát, jako devítiletému, mu připadalo, že se Mýval zachoval stejně nehezky jako člověk, který má plnou kapsu sladkostí, a přece Resengovi sebral jeho jediný bonbon přímo z pusy.

„Dědku jeden, doufám, že z toho dostaneš průjem!“

Takhle Reseng Starého mývala proklel a otřel si hřbetem ruky poslední slzy. Potom znovu otevřel knížku. Jak by ji mohl neotevřít? Četba najednou nebyla jen obyčejnou kratochvílí, teď to bylo jeho významné a nezadatelné právo, právo velmi obtížně vydobyté, dokonce za cenu facky a prokletí „života ve strachu a studu“. Vrátil se v *Homérových příbězích* ke scéně, kde Paris natahuje tětivu. Ke scéně, kde šíp vystřelí z luku a letí na jeho hrdinu Achilla. Ke scéně, kde ten proklatý šíp probodne Achillovi patu.

Když Achilles na pahorku Hisarlik vykrvácel, Reseng se celý roztrásl. Do poslední chvíle si byl jistý, že si jeho hrdina šíp z paty snadno vytrhne a okamžitě vrazí Paridovi kopí do srdce. Ale stalo se nemyslitelné. Jak je to možné? Jak mohl božský syn zemřít? Jak mohl hrdina s nesmrtelným tělem, nezasažitelný žádným šípem, neprobodnutelný